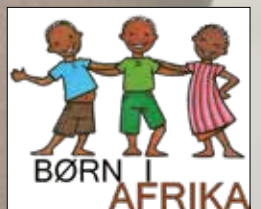

Børn i Afrika

- i samarbejde med Folkekirken's Nødhjælp
Nr. 1 April 2019 - 22. årgang

På besøg i Jernalderlandsbyen Odins Odense sammen med bestyrelsessuppleant Elise Reinseth Foged bemærker Josephine: "Huse-
ne ligner dem som mange bor i i Uganda, ja, de er faktisk bedre."

Josephines besøg i Danmark

I skrivende stund har vi sat vores projektmedarbejder fra Uganda, Josephine Nakanwagi, i flyet på vej tilbage til Uganda. Hun har tilbragt tre uger i Danmark med mange forskellige aktiviteter. Dels har hun som det vigtigste mødt bestyrelsen for **Børn i Afrika** og delt sine erfaringer og håb for vores fremtidige arbejde med os. Samtidig har hun haft lejlighed til at komme lidt rundt i kongeriget og har bl.a. været i Odense og på Samsø. På Samsø deltog hun i et møde med den lokale Rotary-klub. Der var også flere skolebesøg på programmet. Mange børn har mødt hende og på Dyssegårdsskolen hjalp hun børnene med at lave "Posho and beans". Inden afrejsen sagde hun *"Jeg rejser hjem som et forandret menneske, mødet med alle jer i Danmark har påvirket mit liv i en god retning, som vil få betydning for mit arbejde og mit personlige liv."*

Der har selvfølgelig været udgifter til flybillet, visum mm. Hvis nogen af jer vil hjælpe med dækning af disse, modtages bidrag med stor tak (indbetaling mærkes "Josephine"). Beløb indbetales på reg.nr/kontonr: 0111 5906851158.

David Mabonga fra den ugandiske ambassade kiggede forbi Vangede Kirke til Josephines farveparty.

Josephine hjælper børnene med at lave "Posho and beans" på Dyssegårdsskolen

Josephine havde mange timer sammen med BiAs bestyrelsesmedlemmer - her er hun fotograferet sammen med anne Møller-Andersen og Kristin Espedal.

KORT NYT

Af Karsten Dam

Studietur næsten udsolgt

Vores næste studietur i oktober/november er lynhurtigt blevet fuldttegnet. Vi arbejder derfor allerede nu på at fortsætte med en tur i 2020. Interesserede skal sende en mail til karsten.dam@skolekom.dk, så kommer man på listen over "måske interesserede".

Portobesparelser

Vi står nu selv for udsendelsen af medlemsbladet og dermed bærer vi også udgiften til porto (indtil 2018 hjalp Folkekirkens Nødhjælp os med disse udgifter og det praktiske arbejde med frankering mv). Vi synes dog stadig at det er vigtigt med det trykte medlemsblad, men hvis du skulle mene at du kan nøjes med den elektroniske udgave i en mail, så giv besked til borniafrika@gmail.com

Sogneindsamling

Den landsdækkende sogneindsamling med fokus på verdens klimaproblemer blev vel gennemført søndag d. 10. marts. Der var et flot resultat på omkring 10,5 millioner kroner på linje med sidste års resultat. Folkekirkens Nødhjælp sender tak til alle der deltog eller bidrog! Næste år er datoen for indsamlingen søndag d. 8. marts 2020.

INDHOLD

Josephine på besøg i Danmark.....	2
Kort Nyt	3
Weekend med The Pearls.....	4
Josephine - nu med supermarked	7
Blyantsprojektet 2019	8
Mit Uganda - Livet som mzungu.....	10
3/4 mill. kr. indsamlet til Masomo i 2018	12
De bredeste skuldre skal bære	14
Himmelske dage på Heden	15
Praktisk info om kontingent og kontonumre.....	16

Et hus til en familie i et bliksekund

På den nyligt afholdte studietur besøgte vi en familie der boede meget ussel. De er i alt 10 medlemmer i denne familie, nemlig to voksne handicappede forældre og deres 8 børn i alderen 1½ til 18 år. Moderen er lammet i benene og kan kun kravle rundt på knæene. Faderen har en klumpfod. Han kan gå besværligt og de lever af hans meget små indtægter ved fiskeri i den næved liggende sø. De bor i et af de metalskure som under borgerkrigen blev brugt af soldaternes familier. Der bliver utroligt varmt når solen skinner på taget. Vi sørgede i første omgang for at de fik en stor ny madras og 100 kg majsmeel som hjælp til madlavningen. Samtidig medbragte vi en del brugt tøj til både forældre, børn og nabofamilierne. Deltagerne i rejsegruppen blev hurtigt enige om at det måtte være denne familie som stod for tur til at få en ny bolig.

SPONSORAT
En anpart koster 850 kr.
Indbetal på bankkonto
0111 5906 851 158

En særligt udsat gruppe af børn i Uganda er de børn, hvis forældre er døde eller meget syge af AIDS/HIV. I Rakai-distriktet, hvor **Børn i Afrika** samarbejder med organisationen Racoboo, har vi skaffet midler til nye huse til 20 familier. 40 anparter à 850 kr. er tilstrækkelige til et solidt murstenshus med latrin, vandkø, bliktag og senge mv.

Håb til handling

I 2019 sætter KFUM-spejderne, Folkekirkens Nødhjælp og Grøn Kirke i fællesskab fokus på miljø og klima for børn og unge i projektet "Håb til Handling". Med aktivitetsforslag, mulighed for at tage et sejt mærke, inspiration fra klimaprojekter i Uganda og en stor klima-event på Ungdomsøen vil de tre organisationer give børn og unge håb og mod til at gøre en konkret indsats for de klimaudfordringer, vi står over for i verden.

Læs mere: spejdnernet.dk/projekter/haab-til-handling/

Weekend med The Pearls

Af Birgitte Bech, der besøgte Uganda i februar 2019.

I 2011-2012 havde Børn i Afrika et korprojekt - The Pearls - som bestod af 18 børn samt nogle voksne som rejste rundt i Danmark, Sverige og Holland, hvor de gav koncerter.

Børnene kom fra Lyantonde, Lira og Sorotti, og jeg har efterfølgende besøgt børnene flere gange, dog ikke børnene i Sorotti, da **Børn i Afrika** ikke har projekter i dette område.

I flere år har Josephine og jeg talt om, at vi ville prøve at samle alle korbørnene, når jeg var i Uganda, og det blev så i år. The Pearls har været samlet en gang tidligere i en weekend i december 2014.

Som årene nu er gået, er de jo ikke længere børn, men smukke, dejlige unge mennesker, som har historier og venskaber - et fællesskab med hinanden. Jeg havde glædet mig og set frem til mødet med alle, siden jeg var i Uganda i februar 2018, hvor Josephine og jeg begyndte planlægningen af dette gensyn.

Husker du?

På vores tur hjem fra Lyantonde med blyantsprojektet samlede vi de første unge op. Bilen var fyldt til bristepunktet med

glade mennesker, vi sad tæt med fødderne placeret på rygsække, sække med kartofler og matokebananer. På taget af bilen var sække med trækul - ananas, mango, løg, ingefær blev indkøbt i de små boder langs vejen, der skal meget mad til de sultne maver i flere dage.

Snakken gik lystigt, og alle de gode sange fra kortiden blev sunget - de huskede endda stadig teksterne til de danske sange. Sharon havde medbragt sit fotoalbum med billeder fra Danmark, og hele tider lød det: "Do you remember"

De unge fra Sorotti og Lira kom selv til Kampala med bus, og fredag aften var alle samlet i Kampala. Hver gruppe havde en koordinator med en telefon, det var koordinatorens opgave, at alle fik information om mødetid og afrejsetidspunkt, og vi var i den anden ende af telefonen til at hjælpe, hvis der var behov.

Gensynsglæden var stor - der var vist ikke mange, der fik sovet ret meget natten mellem fredag og lørdag, for der

var mange ting at tale om og opdatere hinanden omkring.

Besøg i "mit hus"

Dagene inden alle var samlet, gav mig mulighed for tid sammen med de unge mennesker. De kom og besøgte mig i "mit hus", og jeg fik talt med hver enkelt.

I huset hvor jeg boede, var der elektrisk komfur med ovn, så en af aktiviteterne hos mig var også at bage banankage. Det var et ønske fra pigerne, og drengene ville gerne smage. En anden aktivitet er at spille fodbold. Så vi drak masser af te, spiste 100 banankagemuffins, spillede spil, farvede Mandalas og hyggede.

Alle overnattede i **Børn i Afrikas** kontor undtagen den sidste nat, hvor de blev indlogeret i et gæstehus overfor, hvor jeg boede, og nogle af pigerne sov i "mit hus". Overnatningen, madlavning og at få hentet vand i de gule vanddunke var sat i system - det var de unge mennesker, der selv organiserede dette. Programmet for lørdagens møde organiserede de også selv med lidt hjælp fra Josephine - de har virkelig forstået hvad teamwork er.

Den store dag

Så oprandt den store dag - lørdag den 16. februar - dagen for vores møde.

Kl. 7.15 ringede min telefon, det var Josephine som lige ville orientere mig om, at de var lidt forsinkede i forhold til dagens program. En sådan meddelelse er altid Interessant at få, for det er aldrig til at vide, hvad det egentlig betyder. Men mine mange ophold her i Uganda har lært mig at tage det helt stille og roligt - afvente og se hvad der sker, hvilket gennem tiden har været

Gruppen fra Lyantonde er ankommet. Der bliver hygget med is og snakken går om at have ondt i tænderne. Heldigvis havde Super Brugsen i Vangede doneret tandbørster til The Pearls.

Efter gudstjenesten i Eden Church bød pastor Morris på sodavand.

en stor prøvelse på min tålmodighed.

Kl. 10 rullede en lille lastbil ind gennem porten, den var lastet med stole, et bord, tallerkener, bestik og et musikanlæg. Der blev sat stole op, alt blev organiseret, og kort tid efter ankom de første deltagere - sidst ankom frokosten, som var blevet tilberedt hjemme hos Josephine, og alle havde hjulpet til.

Kan du drømme stort??

Lørdagens tema var *"As a youth, how can you dream big?"* Mødet skulle begynde kl. 12, men det begyndte først præcis kl. 13, og sådan er det bare her i Uganda. Møder i Uganda har deres egen dagsorden, først skal der være en åbning af mødet med en bøn, så synges diverse national sange inklusive "Der er et yndigt land" samt **Børn i Afrikas** egen sang. Toastmaster Samuel Mukiibi ledede mødet, orienterede om mødets indhold og tema - så var vi endelig i gang. Der blev delt historier, der blev holdt foredrag af en universitetsstuderende, som nu har færdiggjort sit studie, men som intet arbejde kan få, og han tydeliggjorde vigtigheden af, at man fik en uddannelse, hvor man var sikker på, at der var arbejde. Han kom med mange gode råd

og ideer til, hvordan selv små aktiviteter kan vokse og blive til en indtægt, og vi lyttede alle til hans kloge ord.

Der blev talt meget om fremtiden, flere gav udtryk for, at de var usikre og forvirrede omkring, hvilken vej de skulle vælge samt havde mulighed for at gå. Vi - de ældre - prøver med historier at fortælle og vise, at det er normalt at have det sådan, og med udgangspunkt i vores egne fortællinger fik vi forhåbentlig hjulpet dem af med lidt af deres usikkerhed.

Flere og flere gæster

Som eftermiddagen skred frem, kom flere og flere gæster til, og der var mad

til alle også til naboerne samt de to katte, som tror de skal bo udenfor min dør. Josephine og jeg havde gaver til The Pearls - to vigtige ting: armbåndsure så de kan holde tiden og tandbørster så de kan holde tænderne. En af drengene tilbragte tid hos tandlægen både torsdag, fredag og lørdag, fordi han havde tandpine, så alle forstod alvoren i at få gang i tandbørsten.

Hjælp tilkaldt

Midt i arrangementet gik døren til badeværelset i baglås! Først troede vi, at der var en der var blevet låst inde på badeværelset, for døren kunne ikke åbnes og enten sad nøglen indvendig eller også var døren blevet låst udefra, men hvor var nøglen? Nøglen blev eftersøgt, ingen havde den - der blev fundet stige og lygte, så en kunne kravle op og lyse ind af vinduet for at se, om der skulle være en person derinde. Badeværelset var tomt - døren var simpelt hen gået i baglås! En tømrer blev hidkaldt, og snart blev døren brudt op - et godt råd er, gå aldrig ind på et badeværelse uden din telefon - det er nu anden gang, jeg oplever en badeværelsesdør i Uganda gå i baglås.

Kage og musik må der til

Intet arrangement uden en ka-

Køkkenet blev brugt flittigt, der blev bagt mange banankager, mange hjælpere når opvasken skulle klares.

ge at dele - sådan et arrangement kræver en stor kage, men det var der ikke penge til i budgettet. Stor var overraskelsen og glæden, da det alligevel blev annonceret, at det var tid til "cutting the cake".

Der var en kage til The Pearls, en kage til Josephine, fordi hun havde fødselsdag den 14.2, og så var der endnu 2 kager mere til 2 andre fødselarer, heldigvis var der kage nok til de omkring 40 personer, vi efterhånden var. Det blev tid til, at DJ'en kunne skrue op for musikken og danseunderholdningen. Latteren ville ingen ende tage da vi - de ældre - trådte frem på fliserne og svingede hofterne under den lysende måne og de klare stjerner. Da festen var forbi hjalp alle med oprydningen, den lille lastbil rullede hjem med alt det medbragte grej, og alle fandt et sted at sove.

The Pearls synger 2 gange

Efter en kort nats søvn var der afgang kl. 7, vi skulle til gudstjeneste i Eden Church kl. 8. Pastor Morris, som er formand for vores ugandiske bestyrelse, er præst i Eden Church, og det var fra den kirke The Pearls i sin tid blev sendt afsted til Danmark med bøn og velsignelse. Vi havde besluttet sammen med Pastor Morris, at The Pearls skulle komme og synge til gudstjenesten. Josephine og jeg skulle fortælle om de unge mennesker og arbejdet med dem gennem årene. I kirken var de så glade for at se os alle, at vi absolut måtte blive til gudstjenesten kl. 11 for at gentage succesen, så det blev en lang formiddag i kirken fra kl. 8 til kl. 14.

Afskedens time

Det blev tid til at tage afsked, vi fulgte de unge mennesker til busserne, og inden turen gik tilbage til Lyantonde, Lira og Sorotti blev der udvekslet mange og varme krammere.

Edimond hviskede til mig: "*All good things have an ending*", dertil kunne jeg kun svare ham "det er for at noget nyt og godt kan begynde".

For mig var dette møde med de unge mennesker en varm og meget følelsesladet oplevelse. Mange kærlige ord blev sagt gennem disse dage, og mange glædestårer har sneget sig ud af mine øjne.

Jeg har fulgt dem siden december 2011, hvor jeg mødte dem som "små ællinger" der skulle lære at begå sig udenfor andegården, og nu er de ved at være flyvefærdige. De er Ugandas fremtid, og jeg kan kun sige, at vi i **Børn i Afrika** kan være stolte af disse unge. De arbejder flittigt i skolen, får gode karakterer, er aktive i skolerne, er rollemodeller, er sociale, forstår at arbejde som et team - og blandt dem ser jeg spirende ledere med gode sociale kompetencer. Selvfølgelig er der også nogle få, som man skal have en alvorlig snak med indimellem, men det er jo en del af livet, når man er ung. Spændende hvordan deres liv ser ud næste gang vore veje krydser hinanden.

Stor glæde hos jordemoder og den nybagte mor.

Besøg på hospitalet i Lyantonde

Mens vi er i Lyantonde med blyantsprojektet får vi også tid til at besøge barselsafdelingen på hospitalet i Lyantonde. Kirsten Lunderskov på 94 år fra Odsherred, har igen strikket små babytrøjer og jeg medbragte 45 stykker, som skulle varme små ugandiske babymaver.

Vi ankom til hospitalet ved 17-tiden, og efter at have fortalt damen i receptionen om vores besøg, blev chefen for administrationen hidkaldt. Han kom susende hjemmefra på sin motorcykel, og vi blev placeret i store bløde grønne lædersofaer, hvor vi så forelagde vores ærinde.

En sygeplejerske og en jordemoder blev hidkaldt. Jordemoderen var dog i gang med en fødsel, men hun mente nok, at der gik endnu et stykke tid, før kvinden fødte, så hun kunne nemt vise os rundt på afdelingen, hvor der lå kvinder med veer og ventede, mens andre havde små, nuttede babyer i armene. Og så blev her liv og glade dage - en efter en blev babyerne iført en lille trøje, mens de ventende kvinder med veer fik at vide, at når de havde født måtte de få en trøje.

At få mulighed for igen at være budbringer af disse trøjer, var en dejlig oplevelse, og fra alle kvinderne og jordemoderen på barselsafdelingen på hospitalet i Lyantonde lyder der en stor og varm TAK til Kirsten Lunderskov i Danmark.

Josephine - nu med supermarked

Josephine har åbnet et supermarked - en lille butik med mange ting og sager, nødvendige dagligvarer. Her arbejder nogle af de mange unge, som Josephine hele tiden kommer i kontakt med.

Af Birgitte Bech.

Nasta, 20 år og mor til to

I butikken mødte jeg Nasta, som hjalp mig med mine indkøb af hverdagsforbrugsvarer. Nasta er 20 år gammel, hun gik 2 gange i 2. klasse og 2 gange i 5. klasse, så da hun nåede sidste år i Primary - 7. klasse - droppede hun ud af skolen uden at gå til eksamen - måske også fordi hun var blevet gravid. Hun har nu 2 børn på 4 og 2 år med 2 forskellige fædre, og ingen af fædrene har mulighed for hjælpe hende med penge til børnene. Historien om den ene far er, at han spillede hus og hjem væk.

Men nu står Nasta i Josephines lille butik - stolt og rank styrer hun butikken. Det røde støv fra vejen ligger tommetykt over alle varerne i butikken, men Nasta er i fuld gang med at få tørret støv af - det er et arbejde, hun aldrig bliver færdig med. Nasta gør en forskel for kunderne og sig selv. Hendes engelsk er beskedent, men Josephine prøver på bedste vis, at få Nasta i gang med kundepleje på engelsk, og det er tydeligt, at Nastas ordforråd ikke er stort.

Efter mine varer omhyggeligt er blevet gjort rene for rødt støv, når vi til betalingen. Der bliver skrevet ned og regnet ud, men hvordan får man så lige sagt til kunden, at der skal betales? Nasta kigger længe på mig, og med et fast udtryk i blikket udbryder hun: "Give me the money".

Josephine og jeg ikke bare smiler, vi bryder simpelthen sammen af grin. Jeg føler mig lidt som placeret overfor en bankrøver. Nu begynder næste lektion, hvordan får man fortalt kunden om beløb og betaling.

Jeg betaler, og der "falder" også drikkepenge af for god betjening. Disse penge omsættes straks til en kold sodavand, det er tydeligt at Nasta trænger til noget styrkende efter at have mødt en rimelig nem, men engelsktalende kunde.

Læring og ansvar

For de unge mennesker, som skiftes til at arbejde her, er der masser af læring og ansvar, det er tydeligt at de går til opgaven med stor ansvarlighed. Desuden tjener de også penge ved at passe butikken, penge som de sparer op til deres uddannelse.

Butikken ligger i nærheden af, hvor Josephine bor, og Josephine fortæller, at det også er en praktisk foranstaltning, for så er der altid mad og penge at hente i butikken "rundt om hjørnet".

Mens jeg er her i Uganda, arbejder vi indimellem i kon-toret, som er en del af Josephines hus, og her er altid unge til at hjælpe - de laver mad, henter vand, vasker tøj, gør rent og passer butikken. Børn og unge i Uganda er opdraget til at hjælpe til og når de unge mennesker kommer og besøger mig, så er der altid vasket op og ordnet, før de tager af sted. Det er bestemt ikke noget, jeg beder dem om, men det er naturligt for dem, og det synes jeg er herligt.

Nesta og Sarah passer butikken i Senge. Sarah har travlt med at skrive en regning til kunden.

Også denne gang er der fokus på uddelingen af blyanter, skrivehæfter, kuglepenne, geometrisæt, fodbolde m.m. Vi er så heldige, at vi har mulighed for at have sække med majsmeal med til nogle af skolerne, hvilket har stor betydning for skolen.

Af Birgitte Bech.

På skolerne skal børnene betale for maden - porridge eller posho - og på skolerne, hvor vi kommer, er der ikke råd til at købe majsmeal når 1. term begynder i februar måned. Men når børnene og forældrene finder ud af, at der er mulighed for at få porridge eller posho, så kommer de med deres mønter og betaler og bispisningen kommer på den måde i gang. En skole, som fik en sæk majsmeal sidste år i februar måned, fortæller at det havde haft stor betydning for skolen, at de havde majsmeal til at begynde med, og de første måltider havde været gratis, derefter var børnene begyndt at komme med penge, og de havde haft økonomi til majsmeal næsten hele året. På nogle skoler har jeg oplevet, at børnene er blevet sendt hjem på ferie før tid, fordi der ikke var mere mad på skolen (og skoleferierne her i Uganda er rigeligt lange i forvejen).

Johns cykel tog fokus

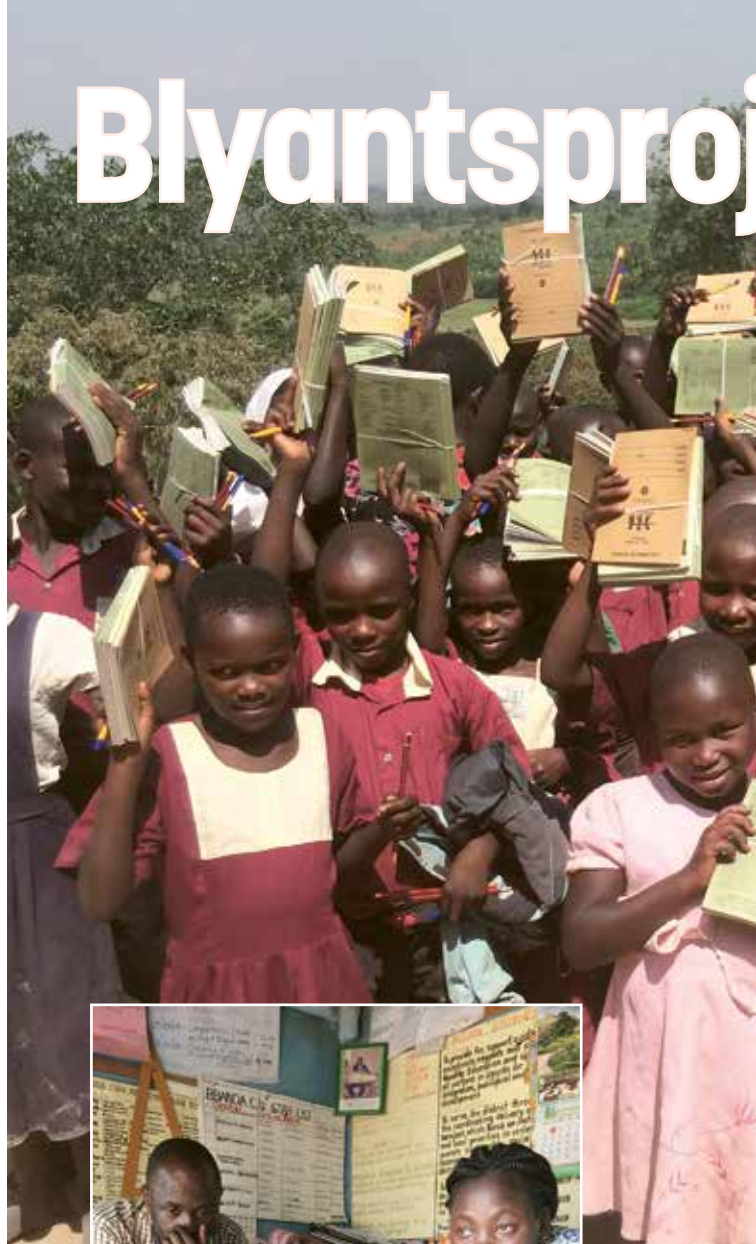
Først gik turen rundt til skolerne i Kampalaområdet, derefter gik turen til Lyantonde, hvor John fra Racobao hjalp os rundt på skolerne. Vi besøgte John (fra The Pearls) og hans mor, for der var opstået uenighed i familien. John havde fået en cykel forærende af studiegruppen, som var på besøg i Uganda i oktober 2018. John har langt til skole, men personen, der havde overrakt cyklen, havde sagt, at det var en cykel til familien, så nu var der ballade. Vi måtte i gang med at mægle mellem mor og John, samtidig få gjort klart for mor, at cyklen var til brug for John og hans skolegang, men det var i orden at bruge cyklen før og efter skoletid til at hente vand på. Mor var vred, og John er teenager, og mon ikke mange af os kender til disse løsrivelses teenageoprør. Det gav så også anledning til at få en god snak med John, for jeg behøvede jo ikke være lige så vred og ophidset som hans mor.

Teacher mzungu Banange

En af skolerne vi besøgte, er en skole, hvor jeg var på besøg for første gang for 2 år siden. Den gang blev børnene bange, da de så mig, og mange løb deres vej, hvilket var en rigtig ubehagelig oplevelse. Men heldigvis er der ingen, der er bange mere, denne gang ville alle hilse på Banange - mit ugandiske mærkelige navn - de har endda givet mig et nyt navn: teacher mzungu Banange.

Efter to lange arbejdsdage i Lyantonde kørte vi igen mod Kampala, for det var tid til at modtage The Pearls. Vores plan var, at vi også skulle have besøgt det husbyggeri, der er sat i gang, men det ville have betydet en dag og en overnatning mere i Lyantonde, og det kunne ikke hænge sammen rent tidsmæssigt. Heldigvis har vi også vore gode samarbejdspartnere Racobao til at gøre dette arbejde.

Blyantsproj

Vi mødes altid med skolens ledelse, før vi deler skrivehæfter, blyanter m.m. ud på skolen.

Opfølgning på sidste års camps

Næste tur med bilen fyldt med undervisningsmaterialer gik til Kaliiro, Iganga og Jinja. Sidste år deltog jeg i en camp i Kaliiro, hvilket også gav mig mulighed for at tale med skoleledere og lærere fra de skoler, som vi samarbejder med i dette område. Vi talte den gang om samarbejde mellem skolerne, vigtigheden af at bruge hinandens viden og kompetencer m.m. og det har medført, at skolelederne nu mødes og udveksler ideer.

Vi skulle nu mødes med disse skoleledere igen, og de føler sig meget knyttet til vores blyantsprojekt - vi arbejder også i et område, hvor der er rigtig meget brug for hjælp til både børn og voksne. Disse skoleledere havde et ønske om, at få en T-shirt med Børn i Afrikas logo på, og det ønske fik de opfyldt. De har selvfølgelig også ønske om, at vi kommer

Projektet 2019

Der er altid mange, som gerne vil hjælpe os med at bære.

med flere skriveskæfter, blyanter m.m., og ønske om at kunne lave flere camps, og vi forklarer, at det hele tiden handler om, at vi skal skaffe penge til disse aktiviteter. Vi har en fin og god dialog og det virker som om de har forståelse for, at det ikke altid er lige nemt at opfylde deres ønsker.

Efter vores møde med skolelederne samles alle skolens 729 elever, lærere, skolebestyrelse og fremmødte forældre i skyggen af et stort mangotræ. Der bliver holdt taler, børnene synger og danser, og det forventes jo også, at teacher mzungu Banange gør et eller andet, og det gør hun gerne.

Josephine og jeg opfører vores lille show, hvor hun taler luganda og jeg taler dansk, hvilket jo betyder, at vi ikke forstår hinanden, derefter lærer vi engelsk og pludselig kan vi tale sammen, forstår hinanden og være venner. Munterheden vil næsten ingen ende tage, og da jeg lærer dem en sang på

dansk med fagter, så er der store smil og latter hos alle. Her er disciplin på en god måde, det er nemt for mig at få 729 elever til at blive stille og lytte - jeg er imponeret.

Kender I noget til Danmark?

Næste dag går turen videre til skolen i Iganga, vi besøger klasserne, taler og synger med børnene. Sidste skolebesøg er i Jinja på St. Florence - den skole var første skole udenfor Kampala som kom med i vores projekt. Skolens leder - som vi kalder Madame Florens - har vi kendt siden 2008, og det er dejligt at se, hvordan denne skole langsomt bliver bedre og bedre.

Jeg tilbringer lang tid med de ældste elever, de har mange spørgsmål til mig, og jeg har et til dem: Kender nogen noget til Danmark? En kan fortælle, at Danmark er tæt på England, en anden kan fortælle, at Danmark har 4 årstider, men han kan kun huske forår og sommer. Jeg er imponeret, og benytter anledningen til at fortælle dem om årstiderne i Danmark.

Besøg på Bukoto-skolen

Tilbage i Kampala besøger vi Bukoto Primary Community School - det er altid dejligt at komme på besøg på den tidligere Eden School, hvor mange minder fra min skoletid der i 2007 dukker frem. Træerne, vi plantede for 10 år siden, er blevet høje, og de kan nu begynde at give skygge til børnenes lege. Jeg færdes hjemmefant rundt, tager mig selv i at minde børnene om, at de ikke må løbe indenfor og at det er tid at gå i klasserne til undervisning - en gang lærer altid lærer, det må vist ligge i generne. Småsnakker med de to kokke, der har været her i alle årene, de beklager sig over tiden nu, hvor de hver dag serverer posho - "maden var mere varieret da du var her, da fik vi også ris, kartofler, matoke og en gang om ugen kød, nu er det posho and beans every day". Og de har ret, maden var mere varieret "i gamle dage" - ellers havde jeg ikke overlevet maden på skolen. Posho vokser i munden på mig, så dagene med posho and beans var hårde dage, mens ris, matoke og kartofler var helt fint.

Der er to af "de gamle lærere" tilbage på skolen, teacher Hope og teacher Rose. Snakken går lystigt, der er rigtig meget og mange personer, som jeg skal opdateres om. Vi taler om, at næste gang jeg kommer til Uganda, så skal alle vi tidligere lærere på Eden School mødes, vi har så mange gode minder og historier at dele.

Store og glade smil

Det er tid til at dele blyanter, skriveskæfter m.m. ud til børnene, og det er tid til at høre fra de, der er med i SED. Sidste år havde jeg en længere snak med dem enkeltvis, så nu var det blot tid til opdateringer omkring projekter med fisk, høns, ænder, tomater, avocado m.m. Godt at høre hvordan specielt deres mødre støtter op omkring børnenes projekter og hjælper dem, så projekterne giver indtægter, som kan hjælpe med betaling af skolepenge.

Josephine og jeg arbejder efter princippet: "How to put a smile on someones face" - jeg skal lige love for, at vi har modtaget og returneret mange store og glade smil. Jeg føler mig meget heldig over, at jeg på vegne af Børn i Afrika har denne mulighed. Mange tusind gange tak til alle jer, der giver bidrag til Blyantsprojektet, det er med til at gøre en forskel for mange børn hver dag.

Mit Uganda – Livet som mzungu

Tekst og foto: Toke Jeppe Rogbo-Bengtsson

I starten af november 2018 satte jeg mig på en flyver med kurs mod Entebbe i Uganda, hvor jeg skulle tilbringe de næste 4 måneder i den lille by Lyantonde. Et par måneder forinden havde jeg søgt om at blive en del af EU's frivilligprogram og derigennem blive udsendt af Folkekirkens Nødhjælp til deres partner Rural Action Community Based Organization (RACOB AO), som også er partner til Børn i Afrika. Det var således med det for øje, at jeg tog af sted mod Uganda. Jeg har været i Afrika flere gange før, men aldrig i Uganda og aldrig i Østafrika og da det var begrænset hvad jeg kunne finde af information om byen Lyantonde, som jeg skulle bo i, var der således mange ubekendte faktorer for mig da jeg tog af sted. I lufthavnen blev jeg hentet af 2 ansatte fra RACOB AO og på den 4-5 timer lange køretur sydvest på til Lyantonde kunne jeg heldigvis nå at få svar på en masse spørgsmål om både byen og mere generelt den ugandiske kultur. Min opgave hos RACOB AO var at udvikle deres og de lokale myndigheds kapacitet inden for katastrofehandtering blandt andet gennem en række workshops.

Lyantonde - en by uden mzunguer

Lyantonde er en lille by med omkring 10.000 indbyggere, som ligger på hovedvejen mellem Masaka og Mbarara i den sydlige del af den centrale region. På grund af hovedvejen er der masser af liv i byen og mange gør holdt for at overnatte eller få sig et måltid mad. Jeg var den eneste 'mzungu', hvide person, i byen og jeg fik derfor en masse opmærksomhed når jeg bevægede mig rundt – lige fra folk der ville sælge mig både det ene og det andet til en solid overpris til små børn som bare ville hilse på. Hver morgen når jeg gik fra mit hus til kontoret kunne jeg derfor godt finde smilet frem og varme min vinkearm op, så jeg var klar til at hilse på alle dem jeg mødte på min vej. Dette var et fast ritual gennem min tid i Uganda og der blev både vinket og sagt hej af folk i alle aldre, hvad enten jeg gik forbi dem på vejen eller om de arbejdede

Youth camp sammen med Josephine fra Børn i Afrika.

flere hundrede meter væk inde på marken. Det var således en af de første store forskelle fra Danmark som jeg bemærkede – nysgerrigheden og åbenheden over for folk man ikke kender. Alle var altid meget interesserede i at komme hen og snakke med mig og høre om hvor jeg var fra og hvad jeg lavede i Uganda – modsat hvad man mange gange oplever i Danmark, hvor man risikerer mærkelige blikke hvis man henvender sig til en fremmed på gaden eller i bussen. I Uganda er det helt naturligt, at man snakker med hinanden på kryds og tværs selvom man ikke kender vedkommende, hvilket jeg fandt meget tiltalende. At der generelt ikke var så mange andre hvide i området, hvis overhovedet nogen, fik jeg også at mærke når jeg blev inviteret med til bryllupper eller andre fester med mine kollegaer. Således blev jeg altid bemærket af toastmasteren, som derefter introducerede mig for hele festen. Flere gange gik toastmasteren dog også skridtet videre og bød mig op til at holde en tale eller danse foran alle, hvil-

Udarbejdelse af beredskabsplan i den lokale katastrofekomité.

Beredskabsøvelse med deltagelse af blandt andet det ugandiske politi.

ket var flere hundrede mennesker, og pligttopfyldende måtte jeg så danse mig igennem et nummer det bedste jeg havde lært. Min dans vakte stor begejstring hos gæsterne, næppe på grund af mine dansetrin, og folk var ikke sene til at finde deres mobiltelefoner frem og filme mit ihærdige forsøg på at finde rytmen. Mine kollegaer forsikrede mig om, at det ikke blev gjort for at gøre nar af mig men, at jeg blev bedt om at danse fordi folk var stolte af, at der var kommet en hvid helle vejen til deres fest og at det nu ville blive en fest som folk ville kunne huske i flere år. Jeg tror dog også der var et lille element af, at det var sjovt at se en hvid mand på lidt tynd is – en morskab jeg ikke havde noget imod at bidrage til.

En lokal delikatesse: Stegte græshopper. De smagte ganske glimrende.

Besøg i BiAs workshop

I starten af mit ophold deltog jeg i en 2-dages 'youth camp' på en skole 10 kilometer fra Lyantonde arrangeret af RACOBABO og Børn i Afrika. Formålet med campen var at lære eleverne om såkaldte 'life skills', som er en række områder der falder uden for skolens normale pensum. Blandt emnerne var for eksempel hygiejne, sundhed, børnerettigheder, forebyggelse af HIV/AIDS og mange andre ting. Det var spændende at opleve hvordan RACOBABO og Børn i Afrika arbejder med disse emner og børnenes interesse i dem. For mange af børnene var det tilsyneladende den første gang de så en hvid person og da jeg blev præsenteret den første dag fik de mulighed for at stille spørgsmål til mig. Jeg blev blandt andet spurgt om jeg spiser ris og kød – der var tydeligvis mange forestillinger om, at hvide mennesker er meget anderledes på mange punkter. Under hele workshoppen var der konstant mindst 5 børn der sad og stirrede på mig og da vi nærmede os slutningen på dag 2 var der endelig ét af børnene der tog sig mod til og spurgte om hun måtte få en high-five. Det måtte hun selvfølgelig gerne og pludselig var jeg omringet af børn som ville have en high-five – jeg tror jeg fik givet omkring 150 high-fives den dag.

Beredskabsplaner for tørke og dyresygdomme

I mit arbejde med RACOBABO og Lyantonde Distrikt fik vi i

Til forlovelsesfest i traditionelt tøj med min mentor Douglas.

løbet af min tid dér udarbejdet en beredskabsplan for haglstorme, som er et stort problem i området. De store hagl ødelægger afgrøderne og kan sågar også ødelægge huse og slå husdyr ihjel. Derudover er området også plaget af tørke og dyresygdomme, som rammer befolkningen hårdt, da langt de fleste lever af deres afgrøder og/eller husdyr, særligt kvæg og geder. Vi fik derfor også lavet en arbejdsplan for at udvikle beredskabsplaner for både tørke og dyresygdomme. Derudover besøgte vi nogle af nabolistrikterne for at tale med dem om hvordan de håndterer katastrofer hos dem og for at undersøge muligheden for at samarbejde. Mod slutningen af mit ophold havde vi en øvelse, hvor vi testede den beredskabsplan vi havde udarbejdet og hvordan indsatsen skal koordineres. På baggrund af dette føler jeg derfor, at både RACOBABO og Lyantonde er en lille smule bedre rustet til at håndtere de katastrofer de står overfor og som er med til at holde folk i fattigdom og forsinke udviklingen i området.

Mine 4 måneder i Uganda blev en uforglemmelig oplevelse og takket være åbenhed hos alle dem jeg mødte, følte jeg mig hjemme lige fra starten. Særligt min mentor i RACOBABO åbnede sit hjem op for mig og jeg blev inviteret til juleaften, frokoster i weekenden, strandture og meget andet. Generelt er mit indtryk af uganderne, at de er utroligt imødekommende og venlige og jeg håber, at jeg en dag får mulighed for at rejse tilbage til Uganda og mødes med alle mine nye venner igen.

3/4 mill. kr. indsamlet

2018 blev endnu et godt år med en samlet sponsorstøtte på 729.440 kr. Tak for det! Jeg rejste til Uganda 9 gange for at følge med i projekterne og betale skolepenge mm. Det har været anstrengende at følge projekter tre forskellige steder (Kalangala, Masaka og Iganga), bl.a. fordi hvert besøg krævede mange timers kørsel. I det kommende år bliver antallet af nye projekter mere begrænset. Udgifter til rejser og transport rundt i Uganda betaler jeg selv.

Aktiviteterne var i korte træk:

1. 413 børn har fået betalt skolegang (inkl. uniform, frokost, bøger, skoletaske osv.).
2. 55 unge er i gang med en uddannelse – deraf 50 piger i frisørlære og 5 på en mellemuddannelse.
3. CCF-børnehjemmet i Iganga er næsten færdigbygget.
4. Undervisningslokalerne hos GoGirl Foundation i Masaka er klar til brug.
5. Enlige mødre har fået støtte til husleje.
6. De handicappede i "Little Denmark" får stadig støtte til fx madrasser, medicin og udbedring af bygninger
7. 210 skoleelever på øen Kalangala støttes fortsat.

1. Skolegang og uddannelse er det vigtigste for Masomo

Børnene vil gerne lære, og er stolte af at være i skole. Man ser børnene gå afsted om morgenen mens det stadig er mørkt, og de kommer hjem lige før det atter er mørkt om aftenen.

En stor del af børnene – især i Lira - kommer på kostskole, fordi der er langt mellem skolerne og ingen offentlig transport.

Det er dyrt, og forældrene kan ikke klare at betale. De prøver dog at skaffe sæbe, tandpasta og hvad skolen ellers forlanger.

I aviserne i Uganda er man begyndt at sætte spørgsmålstejn ved skolerne krav. Der tales en del om, at skolerne sælger nogle af de mange ruller toiletpapir og kopipapir som børnene skal aflevere ved hver termins begyndelse.

Masomo har personlige sponsorer til 81 af børnene.

2. Hos CCF i Iganga fik 50 unge piger mulighed for at lære at ordne hår.

En uddannet frisør delte pigerne i 2 hold, og underviste dem 6 måneder hver. Det betyder, at hver af dem nu kan tjene lidt, og dermed forsørge sig selv. De 5 unge under uddannelse har været heldige at have sponsorer, som ønskede at hjælpe dem videre. To er inden for sundhedsvæsenet, en vil gerne

være lærer, en arbejde med ledelse og den sidste med forretning.

Det er en stor glæde at se, at de unge, som fik uddannelse i syning, design, madlavning og på et bilværksted, alle er i arbejde.

Lønnen er 180 DKK om måneden, og de får et måltid mad om dagen.

3. Børnehjemmet i Iganga

Det var en stor økonomisk mundfuld at betale for grunden og bygningerne til børnehjemmet i Iganga startet af organisationen CCF (Consider Child First) Nu er begge sovesale, køkkenet, sygeværelset, og spisesalen klar. Der er en mur omkring, og toiletterne er kønsopdelte.

Der er solcellestrøm samt almindelig strøm.

Sovesalene har køjesenge, madrasser, sengetøj og tæpper.

Desværre skal man gå langt efter vand, men at bore efter vand vil koste omkring 100.000 DKK.

Myndighederne stiller meget høje krav til børnehjem og skoler. Fx skal ansatte skal have diplomuddannelse, og dermed en høj løn. Masomo betaler her for 49 børns skolegang samt medicin.

4. Go Girl Foundation

I Masaka samler Go Girl Foundation piger, som er ude af uddannelsessystemet. Der er blandt andet

til Masomo i 2018

Besøg på St. Peters skole i Mpigi, som har fået ordentlige toiletter.

teenagermødre og piger, som er blevet gift meget unge. De lærer et håndværk som at lave kurve og at sy.

De havde ikke et sted at være, og kan nu flytte ind i de 5 nye lokaler. Også her stillede myndighederne krav. Lokalerne skulle have standartstørrelse og blev dermed noget dyrere. Masomo betaler her for 48 elevers skolegang samt medicin.

5. Huslejestøtte til enlige mødre

Gennem årene har Masomo hjulpet mange enlige mødre med at betale husleje i kortere eller længere tid.

Hvis der er flere måneders restance, kan ejeren sætte en hængelås på værelset, og familien bliver smidt ud.

Når man skal leje et værelse, forlanges 3-4 måneders husleje på forskud, og det er stort set umuligt for moderen. Derfor kan et beløb på et par måneders husleje være en stor hjælp.

6. De handikappede er dejlige mennesker at støtte.

De har længe manglet madrasser. Det lykkedes den handikappede formand Julius at tage rundt i Kampala og finde madrasser i en god kvalitet. Masomo fik sponsorpeng og alle handikappede en ny madras. Som europæer skal man først vise sig, når forhandlingerne om prisen er afsluttet – og dernæst betale.

7. Skolen på Kalangala

Skolen på øen Kalangala støttes stadig, og 210 børn har fået betalt skolegang. Det er målet at nedsætte besøgene til 3-4

gange årligt, når børnene skal have bøger og det andet, som skolen forlanger. Turen er anstrengende, og vejen til færgen bliver stadig dårligere. Efter en regnbyge kan man stort set ikke komme frem.

MÅL FOR 2019

I 2019 skal Masomo fortsat støtte børnenes skolegang, mens der af større projekter kun skal sættes ét nyt projekt i gang. Det er hjælp til en skole tæt ved Mpigi. Skolen var luknings-truet på grund af manglende faciliteter, men kan blive en dejlig skole for de 123 børn, som kommer der. Derudover ønsker de handikappede en vandtank, og en tidlige social-medarbejder fra et børnehjem har startet et uddannelsessted og ønsker værktøj og symaskiner. Der er stadig mange, som har brug for hjælp.

Det er en stor glæde at se, at arbejdet blandt de allerfattigste hjælper. Når man bliver kontaktet af en ung, som tidligere har fået støtte til skolegang og uddannelse og som takker, fordi han/hun nu kan forsørge en familie og har fået et godt liv, giver det energi til at fortsætte. Den tak vil jeg gerne give videre til alle som støtter.

Tusind tak - hvert beløb hjælper

Jonna Kildebogaard kan kontaktes på jonna@kildebogaard.dk

De bredeste skuldre skal bære

Fagbladet LABORANTEN sætter i 2019 fokus på fællesskaber - og har interviewet Randi Høigaard, som i efteråret 2018 deltog i Børn i Afrikas studietur til Uganda.

Af Gorm Grove
Foto: Hanne Loop

- Jeg har et politisk ståsted, som siger, at fællesskab og det at sørge for hinanden er vigtigt. Jeg synes, at de bredeste skuldre skal bære. Det gælder i også forhold til vores omverden ud over landet grænser. –

Det siger laborant Randi Høigaard, og derfor har hun meldt sig ind i den lille organisation "Børn i Afrika". I mange år har hun sunget i kor med formanden for organisationen og for et par år siden fik hun så mulighed for at komme med på en selvbetalt studietur til Afrika. Lige siden har fællesskabet i organisationen haft topprioritet i hendes liv.

- Hvert andet år tager vi ned og tjekker op på de projekter, vi har i gang. Og det er meget inspirerende. Jeg havde på forhånd den holdning, at det ikke rykker noget. En fordom om at de ikke på samme måde som os har overblik, kunne planlægge og organisere. Men der kan jeg godt fortælle dig, at jeg fik en anden opfattelse. Der var styr på alt, erkender Randi Høigaard.

"Børn i Afrika" bygger bl. a. huse til aidsramte familier. Det er sådan, at store dele af mellemgenerationen i Uganda er døde af aids. I rigtig mange familier har bedsteforældrene holdt sammen på familierne. Mange bor dårligt, og der har

"Børn i Afrika" samlet ind ved at sælge huslodder. Køber man et lod hjælper man med at bygge et hus.

Det hele startede, da nogle børnekor fra Afrika besøgte Danmark i begyndelsen af 1990'erne. Børnene var indkvarteret privat, og efterfølgende opstod der et behov for at følge dem hjemme i Afrika. Herved opstod organisationen. Nu er børnene voksne og har selv fået børn.

- Jeg har besøgt et af dem som nu er familiefar og har bygget sit eget hus. Han er super glad for at have fået støtten fra Danmark gennem hele skolelivet. Det giver mig en tilfredsstillelse at være med i dette fællesskab, fordi jeg synes, at jeg kender de mennesker nu. Jeg kender bestyrelsen og jeg ved, hvor dedikerede de er omkring denne lille organisation. Det begejstrer mig.

- Jeg går også til kor. Jeg elsker at synge og går glad derfra. Jeg kan komme dødtæt som en hængt kat efter en lang arbejdsdag. Så går det 10 minutter, så sidder jeg der og er glad. Det giver mig noget som menneske, siger Randi Høigaard.

Artiklen er venligst stillet til rådighed af fagbladet LABORANTEN.

Himmelske Dage på Heden

Verdensmål for bæredygtig udvikling **Biblioteket i Herning**

I Kristi Himmelfartsferien er Herning vært for en stor fælles kirkelig event, Himmelske Dage på Heden, hvor gudstjenester, koncerter, debatmøder blandes i en smeltedigel af kirke, samfund og kultur.

Tag med og bliv klogere på FN's 17 Verdensmål gennem debatter og oplæg, musik og fællessang, film og underholdning i Verdensmålscafeens hyggelige rammer.

Debatterne indledes med korte taler af danske og udenlandske eksperter, kirkefolk og meningsdannere – hver tale på 11 minutter svarende til de 11 år, vi har til at nå verdensmålene inden 2030.

For de morgenfriske er der yoga og om aftenen koncerter, fællessang, quiz og dagen igennem gode samtaler om Verdensmålene og kirkens medansvar. Vi sætter fokus på uddannelse, mindre ulighed, klima og forbrug, fred og retfærdighed.

Verdensmålscafeen åbner torsdag d. 30. maj kl. 17:00 og lukker lørdag 2. juni kl. 17:00

Sted: Herning Bibliotek, Østergade 8 - midt i byen.

Arrangementerne er åbne for alle.

Se programmet på **Facebook: Verdensmålscafeen**

Kære ven af Børn i Afrika

Det er tid til fornyelse af dit medlemskab.

Ved et medlemsskab er du med til at sikre foreningens virke og som medlem vil du modtage foreningens medlemsblad, der udkommer 3 gange om året. Endvidere er du med til at sikre, at vi som organisation fortsat kan opretholde skattefradragsret for gaver og modtage tilskud fra tipsmidlerne.

Vi beder dig indbetale kontingent - 100,- kr. for enkeltmedlemmer og 150,- kr. for familier - efter anvisningen herunder.

Alle gaver og kontingenter bidrager til forbedring af fattige børns forhold i Uganda!

Kontingent 2019

Enkeltpersoner	100 kr.
Familier	150 kr.

Giv en gave til Børn i Afrikas arbejde - og få skattefradrag

BRUG NETBANK

Børn i Afrika - kontingent, skoleprojekter, husbyggeprojektet, gaver: Reg./kontonr: 0111 5906851158

Masomo - støtte til handikappede, medicin, skolegang, møbler: Reg./kontonr: 0111 6448983690

HUSK altid at skrive formål, f.eks. "kont" for kontingent eller blot "gave" og gerne BiA-nr. eller CPR-nr. i teksten. Har du skole-sponsorat eller giver gaver er dit CPR-nr. nødvendigt for at Børn i Afrika kan indberette beløbet til Skat. Send i forbindelse med første indbetaling en mail med CPR-nr. og navn, adresse og tlf. til os på borniafrika@gmail.com (Hvis du ikke ønsker at skrive dit CPR-nr., så skriv dit navn og gerne fødselsdato på indbetalingen).

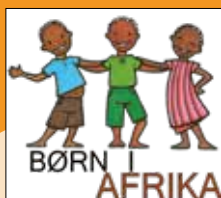

BRUG MobilePay

tlf. 5281 5264

Vil du være med til at skabe håb for verdens fattigste og mennesker i nød og støtte Folkekirkens Nødhjælp, som er samarbejdspartner med Børn i Afrika, kan du sende din donation til bank/giro: 4183-605 2800 mrk. 500049 eller MobilePay 2020

Folkekirkens Nødhjælp er flyttet til Meldahlsvej 3, 3.-4. sal 1613 København V.

BØRN I AFRIKA

Richard Mortensens Vej 170
DK-2300 København S

Tlf. +45 5281 5264
CVR: 2801 8754 - ISSN: 1904-6308
www.borniafrika.dk
borniafrika@gmail.com

BESTYRELSE

Karsten Dam, formand - tlf. 2990 5009 - karsten.dam@skolekom.dk
Birgitte Bech, næstformand - tlf. 2617 9710 - bech.birgitte@gmail.com
Flemming Nielsen, kasserer - tlf. 2224 5214 - flemmings@mail.dk
Erik Foged, sekretær og medlemsblad - tlf. 2856 0954 - erik@efoged.dk
Anne Møller-Andersen, bestyrelsesmedlem - tlf. 5190 0160 - anne@moeller-andersen.dk
Kristin Espedal, bestyrelsesmedlem - tlf. 6184 9693 - kristin@espedal.dk
Kathryn Tegner, bestyrelsesmedlem - tlf. 6133 8077 - kat.tegner@gmail.com
Jonna Kildebogaard, bestyrelsesmedlem for Masomo - tlf. 2536 9413 - jonna@kildebogaard.dk
Suppleanter: Lars Ravn, Elise Reinseth Foged og Jan Kildebogaard

Ansvarshavende redaktør: Karsten Dam. Webansvarlig og layout: Erik Foged. Forside: Karsten Dam. Tryk: PRinfoTrekroner A/S